

dens nuværende store Indtægt, have erhvervet sig et Krab, der er saa berettiget, at man slet ikke behøvede at have den omhandlede Bestemmelse i Kontrakten for at erkende det. Jeg siger altsaa, at dersom Regjeringen havde stillet sig overfor de tidligere Østersforpagtere med et uavilligt Dnsse om paa enhver Maade, som kunde forenes med Statskassens Interesse, at begunstige deres Fornylse af Forpagtningen, havde det været saare let at blive enig med dem; men saa tror jeg ogsaa, at de Bestemmelser om Afgiftens eventuelle Ofrigtigelse, som jeg nylig anførte paa, ikke burde have været i Kontrakten, thi skal Kontrakten have sin fulde Betydning, maa der ikke være Bestemmelser i den, som kunne gøre den i allerhøieste Grad illusorisk. Hvis Regjeringen strax havde erklæret for Forpagterne, hvorledes den vilde burdere deres Tilbud med Hensyn til Opgivelsen af Forpagternes Net efter den gamle Kontrakt's § 10, saa at denne Net paa en eller anden Maade adderedes som en virkelig Værdi til deres Bud, da kunde begge Parter vel være blevne enige; men det har Regjeringen ikke gjort. Forpagterne stillede ganske vist et Ultimatum, — deri skal jeg give den ærede Minister Ret — idet de sagde, at deres kontante Bud ikke kunde gaa over 30,000 Rd. aarlig, forjaavidt de skulde renoncere paa deres Net efter § 10; og dersom Regjeringen forlangte begge disse Værdier, saa kunde Forpagterne ikke give Mere, thi saa vilde de give ikke alene langt Mere end det københavnske Selskab, men mere end de efter deres Overbevisning paa nogen mulig Maade i Længden kunde vedblive at være; men det maa erindres, at da var der ikke Tale om, at Regjeringen vilde gaa ind paa, hvad Forpagterne tidligere ved den offentlige Auktion havde spurgt om, nemlig, hvorvidt man vilde gjøre lige Indrømmelser, som Regjeringen senere gjorde Københavns Distriktselskab, og med eller uden disse Indrømmelser gjorde stor Forskel i Budene. Dersom Regjeringen lige over for det københavnske Distriktselskab vilde stille sig paa det Standpunkt, at den vilde give saadanne Indrømmelser, saa havde det ikke blot været et Billighedshensyn, men ligefrem et Retfærdighedshensyn lige over for

de gamle Østersforpagtere at tilmelde dem dette, og det var vel ikke for stor Imødekommen at vise dem, hvis Regjeringen havde sagt: „Vi kunne ikke tage Oders Tilbud for gyldigt i den Skikkelse, hvori det foreligger, men ville vi gjøre de og disse eller hine Indrømmelser eller Forandringer dert, saa vilde vi anlage det“. Dette har Regjeringen imidlertid ikke gjort, den har forstandlet sig bagved den af den ærede Minister fremsatte Udtalelse, at det var de gamle Forpagteres Ultimatum, og selvfølgelig behøvede den ikke at indlade sig paa videre Underhandlinger med dem; men det er ikke rigtigt. Man har underhandlet paa en anden Basis med et andet Selskab og har ikke engang stillet det gamle lokale Selskab lige med dette, end sige paa nogen Maade begunstiget det lokale Selskab.

N. Sørensen: Idet jeg skal følge den ærede Formands Henstilling, maa jeg bede om Undskyldning for, at jeg tillader mig at udtale et Par Ord. Grunden er den, at jeg, inden jeg udtalte mig, ønskede at høre den ærede Ordførers Motivering af Udvalgets Flertals Indstilling under Nr. 9 med Hensyn til Andragendet under Nr. 38, og at høre den høitæredede Krigsminister udtale sig om dette Punkt. Dette er nu sket, og jeg vil derfor kortelig søge at imødegaa de Udtalelser, der ere fremkomne saavel fra den ærede Minister som fra det ærede Medlem. Den ærede Ordfører henstillede til Thinget Afgjørelsen heraf og anførte ikke nogen anden Grund for Flertallets Indstilling om, ikke at henvise dette Andragende til Krigsministeriet end den, at det vilde have betænkelige Følger for Statskassen. Nu formener jeg dog, at man ikke kan gaa ud fra, at det vil have betænkelige Følger for Statskassen at forlange, at disse forfællelige Kommissioner skulle opfylde deres Pligt, thi det er jo dog aabenbart, at hvis den Kommission, der affattede Stamtavlen, havde opfyldt sin Pligt og anført den Sygdom paa Stamtavlen, som Hesten bevislig var besægt med, saa vilde denne Mand ikke være bleven, paalagt en sa stor Mult for en Forringelse af Hestens Værdi, men netop derved, at Kommissionen ikke opfyldte sin Pligt og ikke paa Stamtavlen an-